

да е заслугата на това лице, паметъ-та на който е сѣдено да живѣе до свършенното исчезнуваніе, на едно отъ найго-лѣмытъ племена на чловѣческый-тъ родъ.

Животътъ на св. Кирилла (Константи-на) Солунскаго, и заслугата която е на-правилъ той на цѣлыйтъ славенскый родъ, съ изнамѣрваніето на славянскытъ буквы, сѣ добръ познати на читателитъ; ный ще си позволимъ да възобновимъ въ паметъ-тъ имъ само нѣколко чърты, които ся ка-саѣтъ до смъртъ-тъ на нашій-тъ първо-учитель, която ся случи, както е извѣ-стно, въ Римъ.

Умственный-тъ трудъ съставлялъ на-сущнѣтъ потрѣбъ на св. Кирилла: тозъ трудъ го съдружавалъ отъ люкътъ до гроба; тази чърта ся чуе даже и задъ гробътъ му въ названіето му, *Философъ*. Ученикъ на Фотія, който надминувахе съвременницытъ си съ ученость-тъ си, Константинъ, щомъ бѣ стигналъ на мом-чешкый возрастъ той былъ настаненъ ве-че на длѣжность-тъ, да бѣде патриарше-скый книгохранитель при черквѣтъ св.